

Empresa de Trabajo Temporal

Plaza Constitución, 10, 1º
12580 BENICARLÓ (Castellón)
Tel. 964 461 595
Fax 964 467 108
<http://www.temporaltransfer.com>
e-mail: benicarlo@temporaltransfer.com

Lo perico d'Ulldesona

Recull d'activitats

Cent anys de sentiment!!

Febrer 2000 - Núm. 2

TENDA DE L'ESPANYOLISTA!

(Davant de les taquilles principals)
Tel. 93 325 36 33

Horari d'hivern:

Dilluns a divendres:
de 10 a 18 h

Dissabtes, diumenges i festius:
de 10 a 14.30 h

Dies de partit:
de les 10 h fins a 30 minuts després del
final del partit.

F U N D A C I Ó
PRIVADA RCD ESPANYOL DE BARCELONA

Ara, el futur és blanc-i-blau.

Fes-te'n soci trucant al 93 426 00 49

Sumari

editorial

5 Jeroni Castell, president de la Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona

salutacions

7 Lluç Raga, alcalde d'Ulldecona

9 Joan Bta. Muñoz, regidor de Cultura de l'Ajuntament d'Ulldecona

11 Daniel Sánchez-Llibre, president del RCD Espanyol

13 German de la Cruz, president de la Comissió del Centenari

15 Josep Ramió, president de la Federació de Penyes del RCD Espanyol

opinions

16 Joan Segura Palomares, periodista

entrevistes

18 Albert Forcadell, per Jeroni Castell

20 Manuel Meler, per Jeroni Castell i José Llopis

23 Josep Creuheras, per Jeroni Castell i José Llopis

26 La nostra pubilla, per Francesc Serra

27 Arteaga, per Jeroni Castell i José Llopis

29 Tamudo, per Jeroni Castell i José Llopis

30 Manuel Vidal, per Manel Vidal Martorell i Juan Pablo Pascual

31 Joan Brunet, per Manel Vidal i Juan Pablo Pascual

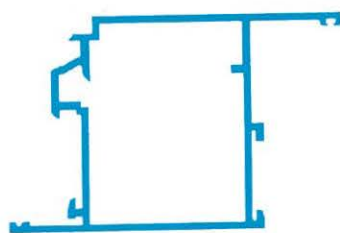
32 Javier Sáez, per Jeroni Castell i José Llopis

monogràfics

35 Poesia: Ara que tenim cent anys, per Francesc Serra

36 Seguim amb la mateixa il·lusió, per Toni González Holgado

38 Album fotogràfic

**ALUMINIS
SANS**

C/ Adell, 2, baixos - Tel./Fax 977 72 12 00
43550 ULLDECONA (Montsià)

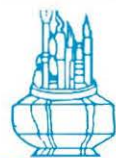
**RESTAURANT
CASA SANTI**

Murada de Baix, 89 - Tel. 977 72 12 12
ULLDECONA

Papereria

CASTELL

MATERIAL ESCOLAR - PREMSA - LLIBRES
SERVEI DE FAX - PLASTIFICACIÓ DE DOCUMENTS
Major, 140 - Tel./Fax 977 72 13 28
ULLDECONA

**CANTERAS
EBRÒ, S.L.**

**Explotación de Canteras
para la Industria del Mármol**

Ctra. Ulldecona - La Sénia, km 2
Tel. 608 04 82 56
43550 ULLDECONA

Editorial

El proper mes de novembre es compleixen cent anys de la fundació del nostre estimat RCD Espanyol i cal celebrar-ho tal i com ho requereix l'ocasió.

És moment d'il·lusió, d'alegria, d'esperança i també, crec jo, de fer balanç. És moment de parar i analitzar què i com han estat aquests cent anys; què érem i què som; què ha significat l'Espanyol durant aquest segle, dins de la societat catalana. És moment, com deia abans, d'analitzar tot el que ha envoltat l'Espanyol en aquest llarg trajecte. Però cal fer-ho, així ho crec jo, amb sinceritat i honestat amb nosaltres mateixos, sense massa llicències al cor i amb la màxima objectivitat. Amb molt de respecte cap a un club centenari i que, a més, és un sentiment molt arrelat en tots nosaltres, però també amb la suficient autocrítica.

Només si analitzem la nostra realitat amb autocrítica podrem començar a construir un futur millor. Si per contra, fem una anàlisi portada pel sentimentalisme, no ens servirà de gran cosa.

Hi ha moltes preguntes que ens podem fer per tal d'explicar-nos per què l'Espanyol avui no és el Club gran que tots voldríem que fos: Hem estat capaços de "vendre" bé el nostre missatge? Hem sabut estar al lloc oportú en el moment que calia? Hem estat víctimes del nostre propi victimisme? Ens hem tancat en nosaltres mateixos i no hem estat capaços d'obrir-nos a la societat? L'arbre de què ens parla el Sr. Meler a l'entrevista que li vàrem fer, s'ha fet gran ell sol o l'hem deixat créixer nosaltres? Ens hem fixat més amb el que fa el veí que amb el que fèiem nosaltres? Ens hem dedicat més a parlar dels altres en negatiu que de nosaltres en positiu? Hem estat massa conformistes? Hem sabut modernitzar el club quan ha estat el moment?

Aquestes i moltes preguntes més que, segur que hi podríem afegir, ens les hem de fer cadascú de nosaltres, tindran respostes diferents, hi haurà molts de punts de vista, és bo que així sigui. Però segur que si en fem un debat constructiu de tot això, en traurem la conclusió que massa vegades ens hem equivocat. En aquestes reflexions, en allò que ens sembli negatiu, no hi hem de buscar responsabilitats, no serveix per a res.

El que cal és lluitar per canviar-ho, procurar que aquest sentiment, que portem tan dins i que ha d'anar més enllà que uns resultats puntuals, els comparteixi cada dia més gent.

Els pròxims cent anys de l'Espanyol estan a les nostres mans, no podem continuar lamentant-nos de nosaltres mateixos i deixar passar el tren una altra vegada.

Aquest aniversari del club ha de suposar el llançament definitiu d'un Espanyol que vol deixar de ser petit per ser gran.

JERONI CASTELL

PRESIDENT DE LA PENYA BLANC -I-BLAVA d'ULLDECONA

**LLIBRERIA - PAPERERIA
OBJECTES DE REGAL
PREMSA**

Major, 120 - Tel. 977 72 00 24 - Fax 977 72 14 21
43550 ULLDECONA

Salutacions

Per segon any consecutiu, la Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona afronta el repte de la publicació d'aquesta revista.

Aquest anuari, sens dubte, és un fidel reflex de l'activitat que aquesta entitat porta a terme. De la dedicació, treball i esforç per potenciar-la. De l'amor a uns colors, el blanc i el blau, que simbolitzen una entitat, el Reial Club Deportiu Espanyol. Gaudint de l'entusiasme de les victòries del seu equip i passant moments de tristor quan les coses no van tant bé.

Aquest repte periodístic, que s'inicia l'any 1999, dedicat especialment als socis i simpatitzants de la Penya Blanc-i-Blava i del Reial Club Deportiu Espanyol, en general, és una publicació molt ben editada i interessant. Per això, des de la institució que represento, em plau fer-vos arribar el meu reconeixement i encoratjar-vos a continuar amb aquesta iniciativa, amb fermesa i voluntat, i desitjar-vos el millor dels èxits.

No vull concloure aquesta salutació sense fer una referència a les celebracions del Centenari que viu enguany el club, les quals desitjo que siguin tot un èxit, 100 anys demostrin la seva força, són un motiu d'orgull i també una font de responsabilitats per tal que el futur sigui digne del passat.

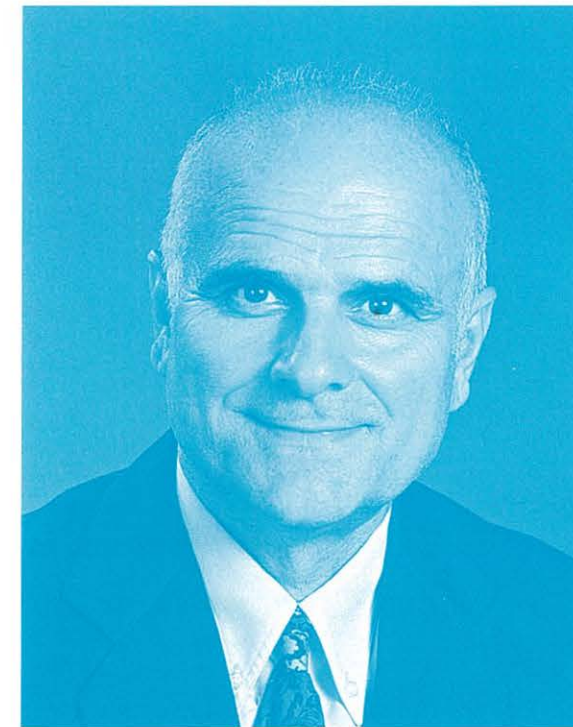
LLUC RAGA I SAUCH
ALCALDE D'ULLDECONA

al seu servei

C/ Sant Lluc, 35 - Tel. 977 72 02 53 - Fax 977 72 01 28
43550 ULLDECONA

Salutacions

Quan el 1900, els universitaris Angel Rodríguez, Abellí i Roca van decidir crear la Societat Espanyola de Futbol, probablement no es proposaven altra cosa que fer un equip de futbol per passar-s'ho bé, sense pensar en cap moment que feien els fonaments d'una de les entitats esportives més importants de Catalunya.

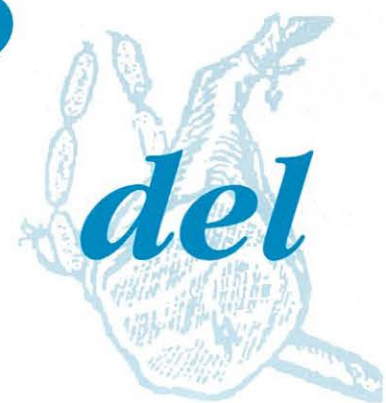
En aquests 100 anys, el futbol ha esdevingut el fenomen esportiu del segle i, actualment, milions de persones tenen com a referent algun equip d'aquest esport, sigui gran o petit. El Reial Club Deportiu Espanyol de Barcelona és un d'aquests grans equips, per la seva dilatada i brillant història i pels milers i milers de seguidors que li donen suport.

Un bon nombre d'ulldeconencs, que senten els colors de l'Espanyol, van formar la Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona, i aquest any té un significat especial per a ells: és l'any del centenari del seu club. Això és motiu d'alegria i de celebracions per commemorar una fita tan important en la vida d'aquella entitat. Amb aquest motiu, aprofito gustosament l'oportunitat de felicitar tots els components de la Penya Blanc-i-Blava, i desitjar el millor i per molts anys al Reial Club Deportiu Espanyol.

També desitjo un bon futur a la Penya Blanc-i-Blava que, tot i estar formada per persones d'una mateixa afinitat esportiva, és de fet una entitat cultural; així consta als seus estatuts i cultural és principalment la seva activitat com a entitat.

JOAN BTA. MUÑOZ QUEROL
REGIDOR DE CULTURA

Museo

del

Jamón

C/ José Antonio, 4 - Tel. 964 48 19 89
12598 PEÑÍSCOLA

Salutacions

Ulldecona amb el nostre Centenari

Per segon any consecutiu la Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona ha tret aquest nou número de la revista "LO PERICO D'ULLDECONA". Igual que en el primer, és un orgull per a nosaltres que aquesta magnífica publicació que porta darrere l'entusiasme i el treball de persones que estimen molt el nostre Espanyol i des d'aquí tinc l'oportunitat d'agrair-vos, i a la vegada felicitar-vos, per aquesta tasca tan important que fa créixer l'espanyolisme a tota la comarca.

Aquest any, si més no, aquesta publicació encara tindrà més rellevància, ja que el nostre club està immers dins del seu Centenari, i és molt important que tot Catalunya sàpiga que el nostre estimat Espanyol ha fet 100 anys d'història.

Crec sincerament que la cerimònia inaugural va ser un orgull per a tots nosaltres i vull agrair en aquestes ratlles la participació de les penyes, que van ajudar que l'Estadi estigués ben ple de pericos.

L'Aplec de Penyes del Centenari Terrassa-2000, la plantada de 100 arbres arreu de Catalunya, el Torneig de Futbol Sala Interpenyes que tindrà lloc al mes de maig a Cardedeu, serà la participació de les nostres penyes en aquest Centenari, actes que no es podrien fer sense la col·laboració de les penyes i, com no, els penyistes.

També voldria destacar la trobada de penyes de la comarca de Tarragona, organitzada per la Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona, que farà que el nostre Centenari estigui a l'abast de tot-hom.

Agrair-vos, una vegada més, la vostra col·laboració i felicitar-vos per aquest segon anuari.

DANIEL SÁNCHEZ LIBRE
PRESIDENT RCD ESPANYOL DE BARCELONA

Un lloc acollidor, un menjar diferent...

RESTAURANT

Les Aules

on la cuina és un art...

Ctra. La Sénia, km 2 - Tel. 977 57 32 24
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Salutacions

Tots amb el Centenari

Ja ha arrencat el Centenari, l'esdeveniment més gran de la història de l'espanyolisme. Ens trobem en un moment màgic i em considero afortunat de poder-lo viure tan de prop. Instants de festa, de celebració, de compartir l'immens orgull de pertànyer a aquesta històrica entitat. És hora de recordar, de viure el present, de planificar per a un demà millor. És temps d'enfortir les nostres arrels blanc-i-blaves, de fer participar tothom d'uns signes d'identitat propis.

Estimats amics de la Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona, m'agradaria que encaréssim aquest magne esdeveniment amb coratge, amb compromís, amb esperit unitari. L'Espanyol ha obert les seves portes a la ciutat de Barcelona, on va néixer, i a tota la societat catalana, a qui convida avui a participar en el seu Centenari.

Vosaltres sou una penya dinàmica i compromesa amb el nostre Club; la vostra participació en els actes d'aquest Centenari serà, de ben segur, molt important. El Centenari és la festa de tots els qui estimem aquesta entitat. Grans i menuts, en família, amb els amics, amb els companys de la penya, gaudirem de tot l'encant d'una magna efemèride amb les diverses activitats culturals i esportives que s'estan portant a terme.

M'agradaria que el Centenari fos el punt de partida d'una nova etapa per a l'Espanyolisme, que suposés l'entrada en el nou mil·lenni amb les millors perspectives: prosperitat, modernitat i competitivitat.

Un Centenari és un esdeveniment de dimensions inigualables. És el més important que com a Club haurem pogut celebrar mai. Ser Centenaris passa un cop a la vida, amics penyistes. Aquesta festa us la dediquem a vosaltres i a tots els socis i simpatitzants de l'entitat, ja que sense el vostre inestimable suport no hauríem arribat mai tan lluny.

GERMÁN DE LA CRUZ I CAMARILLAS
PRESIDENT DE LA COMISSIÓ DEL CENTENARI

*La millor qualitat
al millor preu*

P
F **JOIERIA**

PEPITA FERRÉ

C/ Sant Antoni, 20 - Tel. 977 57 32 49
43550 **ULLDECONA**

Cristo Mar, 25 - 12580 **BENICARLÓ**
Tel./Fax 964 47 40 94

JOSEP PASALAMAR

FRUITES, VERDURES i QUEVIURES
Qualitat i servei!

Talleres ESBAR

Chapa y Pintura

Camí la Roja, s/n. - Tel. 977 72 01 78 - 43550 **ULLDECONA**

Salutacions

Estimats amics,

Un any més vull felicitar-vos per l'èxit del nou anuari de la vostra Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona. Aquesta felicitació pot semblar el mateix de l'any anterior. Doncs no. Sempre he entès que part dels reptes de les penyes està en la continuïtat i l'evolució ascendent en tots el sentits per tal de superar-se o intentar superar-se. Aquí tenim un exemple d'aquesta continuïtat i constància que demostra una vegada més que des de la distància també som capaços de pensar en l'Espanyol i treballar per enfortir-lo entre tots.

La continuïtat no va lligada necessàriament a les persones i això es demostrarà en la mateixa Federació de Penyes en la qual personalment he acabat una etapa de la meua vida de perico com a president, però altres gestors continuaran treballant des de dins de la Federació i de ben segur millorarà. Haig d'agrair a tots els companys de la Junta que en una etapa o una altra han col·laborat desinteressadament amb la Federació i a totes les penyes el suport i la tolerància que ens han donat. Tanmateix vull aprofitar per acomiadar-me dels amics d'Ulldecona com a membre de la Federació de Penyes, però no com a perico, com a amic dels pericos de la vostra comarca que sempre m'ha tractat bé. Fins ben aviat i ànim.

Visca l'Espanyol i visca les penyes de l'Espanyol.

Atentament,

JOSEP RAMIÓ I LUQUE

PRESIDENT DE LA FEDERACIÓ CATALANA DE PENYES DEL RCD ESPANYOL

EL RCD ESPANYOL, CENT ANYS DE NOBLE LLUITA ESPORTIVA

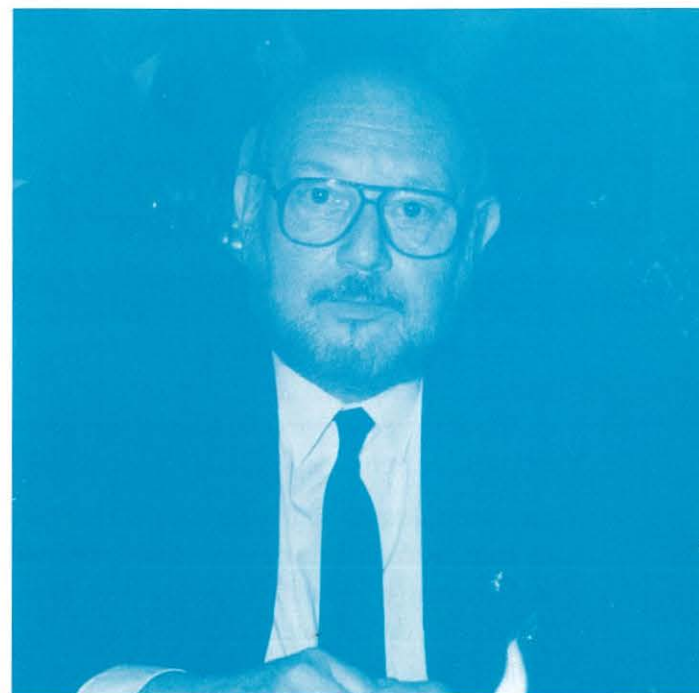
El trencar el segle XX, hi havia fundats a les darreries de l'últim any del XIX, tres clubs de *football*: El Català, del Gimnàs Vila, el FC Barcelona del Gimnàs Soler, on Hans Gamper (en vida mai la premsa, ni ningú no el va anomenar Joan Gamper, como ara pretenen), i l'Hispania, que patrocinava el milionari *sportman* català, senyor Macaya.

Quan el propietari del Gimnàs Vila anuncià que anava a formar un *team* de *football*, Hans Gamper, tècnic suís, establert a Barcelona, va anar per integrar-se en el nou club. Era tot un as d'aquell esport que a Catalunya tot just es començava a conèixer pels més de cent gimnàs de la ciutat. Però el senyor Vila li contestà que no volia estrangers, ja que ell volia promocionar el *football* entre la gent de casa. Aleshores Gamper, amb dotze tècnics anglesos i algun canadenc i altres tants barcelonins, va fundar el FC Barcelona on al primer equip la majoria de jugadors, que ja dominaven el futbol, eren de fora. Per altra banda, l'anomenat Club Hispania, fou conegut com el club dels escocesos, perquè la majoria era d'aquell país.

Entre el setembre i l'octubre de 1900, Angel Rodríguez Ruiz, llicenciat en Ciències i estudiant d'enginyer (fill de Rafel Rodríguez Méndez, prestigiós catedràtic d'Higiene de la Universitat de Barcelona, gran propulsor de la higiene, aleshores una assignatura col·lectivament pendent a la societat espanyola i de l'esport com a dues armes per millorar l'individu, i millorar a través d'ells la societat molt deprimida per la síndrome de la pèrdua de Cuba, Filipines i Puerto Rico, a l'any 1898) en companyia d'Octavi Abellí estudiant de medicina, campió de pilota basca entre altres esports que practicava (fill del prestigiós metge del mateix cognom, que era el de capçalera de la família Rodríguez), i un tal Roca, del que no he tingut manera de saber més, que potser era estu-

diant de Dret, fundaren el club que avui coneixem com RCD Espanyol de Barcelona.

Els tres universitaris barcelonins van sentir la crida de l'esport, del *football* concretament, i alentats per la gran tasca de Rafael Rodríguez Méndez, formaren un *team* que equivalia aleshores al que ara entenem per fundar un club, al que anomenaren Societat Espanyola de FootBall, per dues raons: una perquè s'adherien a la Federación Gimnástica Española, una mena del que avui

en diríem ONG (Organització No Governamental), per a la promoció de la higiene i la gimnàstica que presidia el prestigiós catedràtic, i en la qual s'integraven joves metges i *sportmans*, i l'altra raó, perquè, com El Català, no acceptaven jugadors estrangers. Aquesta actitud, de la Societat Espanyola i d'El Català, més que patriòtica era pràctica: si jugaven els estrangers, que eren veritables mestres del *football*, els de casa s'ho havien de mirar. Així de clar.

Cal deixar, em sembla, molt clar, sobretot davant algunes veus enverinades, ignorants de la realitat històrica, que quan es funda l'Espanyol, el FC Barcelona no tenia més de 58 socis. Com es pot pensar, doncs -com algú ha insi-

nuat-, que l'Espanyol nasqué com un rival polític del FC Barcelona? Quina influència política, que no pretenia tenir-la, podia tenir aleshores, un equip de futbol amb 58 socis, la meitat estrangers? I quina l'Espanyol que no passava dels vint i escaig? Tots, el que volien era jugar a futbol. Així de clar, una vegada més.

L'ESPANYOL, UN HISTÒRIC DEL FUTBOL

Al gener del 1901 els estudiants-*futboleros* de la Societat Espanyola es fusionaren amb un altre grup de estudiants-*futboleros* que s'anomenaven Espanyol, i decidiren anomenar Club Espanyol de Foot ball a la fusió reelegint, com a president, Angel Rodríguez Ruiz i a Carril de Monasterio com a capità de l'equip.

Els colors de les equipacions -de vegades el pantaló era el mateix de carrer arremangat-, passaren a ser, camisa blanca -hom en tenia una-, pantaló negre o fosc, i una faixa blava a la cintura. Abans, la Societat Espanyola havia jugat amb camisa groga, sembla ser perquè un soci fill d'un fabricant, els va proporcionar la tela d'aquest color. No fou fins al 1910 quan s'adoptaren els colors, blancs i blau de la divisa d'en Roger de Llúria, trets d'un vell gravat que tenia el soci Eduard Corrons, promotor del canvi i dissenyador de l'escut, que amb la corona que s'afegí el 1912 quan S.M. El Rei Alfons XIII va concedir el títol de Reial, és l'actual.

L'Espanyol, amb una sola bandera, l'esportiva, des de la seva fundació ha estat un dels pioners del futbol a Espanya, i de manera molt especial a Catalunya. El 1902 participa a Madrid, al primer campionat d'Espanya convocat pel català Padrós, fundador del Real Madrid, amb motiu de la coronació d'Alfons XIII, i ho féu amb el FC Barcelona, el Madrid (aleshores encara tampoc era Reial), Els New, madrileny, i el Vizcaya (combinat de l' Athletic i el Bilbao). I tingué l'honor de jugar el primer partit, i de marcar, mitjançant el seu jugador Angel Ponz,

el primer gol de la història del Campionat de Copa d'Espanya.

També fou Angel Ponz l'autor del primer partit de la màxima, entre l'Espanyol i Barcelona, tot i que en aquest, com en l'anterior, després fou derrotat.

Ja el 1904, tres anys després d'ésser fundat, guanya amb propietat la Copa Macaya, al Barça, trofeu precedent directe del que seria el Campionat de Catalunya. I el 1929, quan es va fundar i jugar, per primera vegada la lliga, va ser dels deu clubs fundadors a primera divisió, tenint també l'honor que el seu jugador Prat, marquès el primer gol de la lliga en el primer partit, jugat a Barcelona contra la Real Unión de Irun (3-2).

Com es pot veure, l'Espanyol és tot un històric del futbol català i espanyol.

CENT ANYS DE NOBLE LLUITA ESPORTIVA

Durant cent anys, el club s'ha mantingut ferm en la seva trajectòria netament esportiva. Ha estat motiu de nombrosos e injustos atacs, sempre interessats perquè sempre ha estat l'únic bastió per impedir el monopoli esportiu a Catalunya que altres pretenen. Però ha resistit els cants de sirenes polítics, de la banda que foren i s'ha mantingut ferm, barceloní i català per naixença, per majoria dels seus socis i per vocació, en la seva línia esportiva. Li ha costat, i li costa, però d'avis a néts:

A la grada i a la gespa,
L'Espanyol ens ha unit,
Esportiva la bandera,
Blanc de cor i blau d'esperit.

I així ha de ser, d'avis a néts. Hom hi cap a la nostra família, amb l'esport per bandera.

JOAN SEGURA PALOMARES

Entrevista a Albert Forcadell, exjugador del RCD Espanyol

Albert Forcadell, és fill d'Uldecona. Aquí va viure fins als 17 anys, i es va formar com a jugador al CF Uldecona, on va arribar a jugar al primer equip quan encara tenia edat juvenil.

Després va fitxar per l'Olot, on jugava el seu germà Miquel i on havia jugat el seu pare.

Allí va fixar la seva residència, però continuava venint amb freqüència a Uldecona, cada estiu acudia per jugar les 24 hores de futbol sala que es disputen a la nostra vila.

Un dels anys, va venir formant un equip amb companys seus de l'Olot. Un d'aquells companys era Miquel Solé, al cap d'un any varen fitxar tots dos per l'Espanyol. **Fa molts anys d'això Albert...**

Albert Forcadell jugant amb l'Espanyol a Sarrià.

- Si bastants, però va ser una experiència molt bonica i tots els companys que vàrem venir també s'ho varen passar molt bé, quasi tots érem jugadors de la UE Olot.

- Recordo un any, tu ja jugaves amb l'Espanyol, ara ja ho podem dir, que el teu equip va quedar campió de les 24 h, vareu guanyar per 2-0 amb dos gols teus, en l'altre equip hi jugava jo i t'havia de marcar. Recordo que et vaig donar una mica d'"estopa", bé una mica no, molta, ens vàrem passar tot el partit escalfant-nos i donant "records" per a les respectives famílies. **Ho recordes?**

Sí. Recordo que vàrem quedar campions i guardo molt bon record a pesar d'"l'estopa" que em vares donar. Tenia prohibit jugar, però per Uldecona i els amics el que faci falta.

"Al Centenari, per Uldecona i l'Espanyol, no hi puc faltar"

-A part d'aquesta anècdota personal. Parla'ns dels records de la teva infantesa i joventut a Uldecona i dels anys que vas jugar al CF Uldecona

Del que més orgullós estic és dels amics d'aquella època i que per sort encara conservo i sempre que vinc intento trobar totes les amistats que puc.

Després vas anar a l'Olot, on vas estar quatre temporades, i fitxes per l'Espanyol. Què va suposar per a tu arribar a primera divisió?

Va ser recollir el fruit de l'esforç i sacrifici, per dedicar tot el meu temps al futbol, fins que no vaig anar a Barcelona no m'ho vaig creure. Si tornés a néixer, vist el que m'ha donat aquesta vida, repetiria l'experiència.

El primer entrenador que vas tenir a l'Espanyol va ser Pavic, però als tres partits el van destituir i va agafar l'equip Azcargorta. Ell va confiar en tu...

Si ell va confiar en mi, un cop li vaig comentar per anar cedit em va dir que tingués paciència que ja arribaria el moment, al cap de dues setmanes em va convocar i ja no vaig sortir de la convocatòria.

Què et va faltar per consolidar-te a primera divisió?

Aquest cop seré breu, em va faltar saber-ne més.

Quin és el millor record que tens del teu pas per l'Espanyol?

Que em va donar la possibilitat de jugar a primera divisió, en estadis molt importants com Sarrià i donar-me a conèixer dins del món del futbol. Sempre estaré agraït a l'Espanyol.

Després de deixar el club, has seguit la trajectòria de l'equip?

- Sí és clar, després de passar tres anys en el club no ho oblidaré mai, va ser curt però inoblidable.

- El dia de la cerimònia inaugural del Centenari, vas estar a l'Estadi Olímpic, et vas trobar amb molta gent que feia temps que no veies?

- Sí això és el més bonic del món del futbol i per a mi el més important, l'amistat que em va unir a molts jugadors, no només de l'Espanyol sinó en tots els equips on he estat, grans i petits.

- Deixant de banda els records personals del moment. Què et va parèixer tot l'acte en general?

Per a mi va ser un moment històric, ja que poder tenir la sort d'estar a l'Estadi davant de tantes persones i viure-ho des de la gespa encara ho feia més bonic, va ser el nostre dia, el dia de l'espanyolisme.

Albert Forcadell en la seva època de Juvenil a l'Uldecona.

- Ja per acabar Albert, a Uldecona també celebrarem el Centenari. Comptem amb tu per aquell dia?

- Em doldria molt que no comptéssiu amb mi, fins ara sempre hi heu pensat, espero i desitjo que compteu amb mi per al Centenari i per al que vulgueu i per Uldecona i per l'Espanyol no hi puc faltar, us ho dic de tot cor.

- Moltes gràcies per atendre'ns Albert. Com a pericos i uldeconencs és un orgull que tu hagis jugat a l'Espanyol. A més des que vàrem fundar la penya sempre que t'ho hem demanat has estat amb nosaltres i t'ho agraïm. Amb tu tenim un compromís pendent i no passarà molt temps sense complir-lo. Et farem a Uldecona l'homenatge que et mereixes.

JERONI CASTELL

En aquest anuari, dedicat quasi exclusivament al Centenari del nostre club, no hi podia faltar una entrevista amb el Sr. Meler, història viva de l'Espanyol. A més va ser el president del 75è aniversari i ja llavors es parlava del mateix que ara: Creixement social de l'Espanyol.

Sr. Meler han passat vint-i-cinc anys i són els mateixos problemes... Què li falta a l'Espanyol per augmentar la massa social?

- Jo crec que els cent anys de vida de l'Espanyol tenen molt de mèrit, perquè l'altre equip de la ciutat és com un arbre molt gran i la seva ombra no deixar créixer els altres.

Vosaltres pregunteu, Què es pot fer...? Doncs jo crec que hauran de passar molts d'anys per canviar la forma de pensar de la gent, perquè és curiós que sent el primer equip de futbol que es va fundar per gent de la nostra terra, per estudiants de la Universitat de Barcelona, portéssim l'estigma de club poc català.

És cert que el nom d'Espanyol no ens ha estat favorable, però és perquè la gent no coneix bé la nostra història. El nom es deu al fet que a Espanya ja s'havien fundat el Palamós, Huelva, Ath. de Bilbao, Barcelona, i tots ho havien fet anglesos que residien aquí, menys el Barcelona que ho va fer un suís, i quan Angel Rodríguez i els seus amics havien de posar nom al seu equip, què

van fer? Doncs, van pensar si tots són estrangers i nosaltres som tots d'aquí el nom serà Sociedad Española de Fútbol, que va ser el primer nom de l'Espanyol.

Per tant, jo crec que això és molt difícil, perquè la publicitat és molt important i, aquesta, mai ha estat massa favorable per a l'Espanyol.

- Parlem del 75è aniversari que vostè va presidir. Quant de temps van durar les celebracions?

Una setmana. Jo crec que un any de celebracions és un error, és millor menys temps però molt intens. És molt difícil mantenir la il·lusió durant un any.

- Quina va ser la resposta del soci i del simpatitzant?

- Molt bona, va ser l'única vegada, en la meua època que vàrem passar dels 28.000 socis.

També és cert que al 75è aniversari vàrem realitzar un gran esforç per fer un equip competitiu i vàrem anar a la UEFA.

- Ara mirant-ho amb la perspectiva del temps, quina valoració en fa?

- Es varen fer molts d'actes importants i ens varen ajudar totes les institucions, Ajuntament, Diputació...

Al 75è aniversari vàrem realitzar un gran esforç per fer un equip competitiu i vàrem anar a la UEFA

- Varen venir les colles geganteres més importants de Catalunya i vàrem ballar una sardana, jo també, amb la colla de l'Empordà que va ser la campiona de Catalunya, al mig de Sarrià.

Vaig fer posar una columna a Sarrià on deia: "L'ESPANYOL UN CLUB CATALÀ DE FUTBOL".

El que vaig intentar va ser un programa d'identificació

del que hem estat sempre, és a dir, som un club fundat per catalans, estem a Catalunya i som el que som. I la veritat és que ningú hem va dir res. Políticament eren uns altres temps, però ningú em va fer cap insinuació.

Aquestes celebracions van tenir un gran acolliment, van venir periodistes de tot Espanya i crec que vàrem assolir tots els objectius marcats.

Creu que aquell aniversari i el Centenari que celebren ara tenen moltes coses en comú o no?

Tenen en comú el que és l'exaltació de les nostres idees esportives.

Li va agradar la cerimònia inaugural?

L'acte que va fer l'Espanyol per al Centenari va ser sensacional, va ser magnífic, va ser molt encertat, va tenir de tot.

Ha col·laborat amb algun suggeriment o consell amb el Centenari?

Els meus consells són permanents. Jo passo totes les setmanes per l'Estadi Olímpic i tinc canvis d'impressions, però en concret amb el tema del Centenari no he intervingut en res. Qui sí que ha treballat molt en aquest Centenari ha estat el Claudi Biern.

Vostè va ser president durant molts d'anys i van ser moltes les coses que es van fer. En aquella etapa es va fundar el Ciutat de Barcelona i el Nostra Catalunya. En aquests dos torneigs va intentar apropar el club a la ciutat i a Catalunya?

Naturalment. Quan jo vaig deixar la presidència, el Sr. Baró va decidir suprimir el Nostra Catalunya i va convertir el Ciutat de Barcelona en un torneig a partit únic. És possible que econòmicament sigui més rendible, però jo crec que no tot es pot valorar des d'aquest punt de vista.

En alguns jugadors, vostè va exercir quasi de pare, es

preocupava molt de la seva formació com a persones. A un dels que més va ajudar va ser a Canito. Quan anys després veu que no els ha anat bé a la vida què en pensa?

- Jo feia una mica de pare de tots, em preocupava dels seus estudis.

- Canito era una gran persona, però va tenir una vida molt difícil, era molt noble, però era una mica inestable

L'acte que va fer l'Espanyol per al Centenari va ser sensacional

amb el seu caràcter i tot li ha sortit malament. Jo me l'estimo molt.

- Quan va deixar la presidència va estar un temps apartat del futbol i al cap d'uns anys es va presentar a les eleccions. Per què va voler tornar?

M'ho varen demanar. L'Espanyol estava a segona divisió i tenia un president accidental i em van dir que em presentés perquè la meua experiència podia ajudar el Club.

- Va perdre les eleccions, encara que el gran derrotat

Reportatges fotogràfics: J. Vilches

Entrevista a Manuel Meler, expresident del RCD Espanyol

potser va ser l'Espanyol, es va sentir decebut?

Si, crec que no m'ho mereixia. Sobre tot vaig notar a faltar el suport de moltes penyes. Durant el meu mandat de president, sempre vaig estar al costat de les penyes i després per que un senyor que era desconegut va dir "vote el cambio"... Si hem vaig sentir molt decepcionat.

Parlem del futur del nostre Espanyol Sr. Meler? Com el veu?

Home és un moment en què no podem tenir grans alegries. Però jo crec que si hem aguantat cent anys n'aguantarem cent més. Un club que ha passat per tantes coses, que ha baixat quatre vegades a segona divisió i que ha estat tan incompres i ho suportat tot. Jo crec que les coses poden canviar i l'Espanyol es pot convertir en un club gran.

La ciutat esportiva ha de ser el fonament d'aquest futur?

Jo crec que això és una cosa molt bona, que és un patrimoni per a l'Espanyol i que d'aquí a uns anys aquests

Quan em vaig presentar a les eleccions i vaig perdre, em vaig sentir molt decebut

terrenys poden valer molts diners. Però jo crec que és més important un camp propi.

L'Espanyol ara està de lloguer i, per tant, en mans de l'Ajuntament i no saps d'aquí a uns anys qui manarà i que pot passar i això és molt perillós.

Parlant del camp propi, vostè creu que es podia salvar Sarrià?

Jo no estava dintre, però crec que sí que es podia salvar.

I per què creu que es va vendre?

Perquè al final la bola es va fer massa gran i ja era molt difícil. Però jo crec que abans sí que s'hagués pogut salvar. Ara el que no pot demanar el soci és salvar el camp i tenir un gran equip.

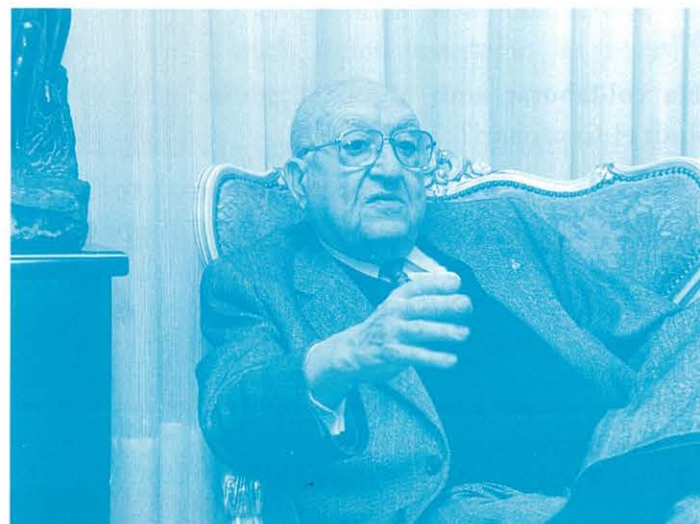
Què va sentir el dia de la voladura de Sarrià?

Jo ho vaig voler veure, no volia que m'ho expliqués

ningú. Però va ser un moment molt dur. Jo sempre que passava per Sarrià amb el cotxe li deia al meu xofer: "Mira, aquesta és la meua obra...". Però la vida és així...

Com a persona, amb molta experiència en el càrrec, quina opinió té de l'actual president el Sr. Sánchez-Llibre?

Una grandíssima persona. Un home d'una bona fe total, que li costa molts diners. Aquest no és un dels presidents que cobren per ser-ho, que ara n'hi ha que cobren, és dels que paga. Crec que paga vuitanta milions a l'any per posar DANI a la samarreta. I encara que té una mica d'incomprensió per part d'alguns socis, jo li tinc un gran apreci.

Les desavinences, que pareix que hi ha entre el president i el Sr. Lara, crec que tothom hi està d'acord, no són bones per al club. Quina hauria de ser, per a vostè, la solució a aquest problema?

Jo crec que els dos volen el millor per a l'Espanyol, però que tenen punts de vista diferents en algunes coses. Crec que seria bo que hi hagués unitat i que resolguessin aquestes diferències.

Nosaltres estaríem molta estona més parlant amb vostè de l'Espanyol, però les pàgines tenen un límit i ho hem de deixar... Moltes gràcies per haver-nos rebut a casa seva, per dedicar-nos aquest temps, però sobretot gràcies per tot el temps que durant tota la vida ha dedicat a l'Espanyol.

JERONI CASTELL

JOSÉ LLOPIS

Entrevista a Josep Creuheras

Josep Creuheras és un dels homes forts del Consell d'Administració. Va entrar a formar part del Consell de la mà del seu amic Fernando Lara. Després de la dimissió de J. Manuel Lara va ser nomenat vicepresident, fins que ell també va dimitir.

En l'actualitat torna a formar part del Consell després de moltes negociacions entre el president i l'accionariat que ell representa.

Abans de parlar de l'actualitat de l'Espanyol li volem fer una pregunta una mica personal. Què representa, per a vostè, la família Lara? I quin record té de Fernando?

- Ui... aquesta pregunta sí que és difícil... Jo diria que més que record Fernando és present. Independentment que va ser un germà per a mi, era tant el que m'omplia, que el seu record no s'ha esborrat, en moltes coses és com si estigués viu, com si el sentís parlar.

Jo visc l'Espanyol molt a través del que ell em va transmetre, molts dels projectes que hi ha ara a l'Espanyol ell ja els va impulsar.

Fernando va viure l'Espanyol com una part molt important de la seva vida i el millor que puc dir és que el tinc molt present.

Ara ja, parlem de l'Espanyol. Quan vostè va dimitir se'l va acusar de molt inoportú pel moment que havia escollit. Passats ja uns mesos, faria el mateix que va fer?

Jo vaig dimitir perquè estava en desacord amb algunes de les coses del funcionament del club. Crec que és bo que en un Consell d'Administració hi hagin discrepàncies, això enriqueix al club sempre que aquests debat es produeixi en el si del Consell i no sorgeixen a la llum pública, perquè, si es fa públic la massa social pren partit, es posiciona i es crea una fractura social i això no

Fernando Lara va ser un germà per a mi

és bo. En un Consell d'Administració tothom ha d'anar unit, però això no vol dir uniformitat.

Segurament en la disparitat de criteris està la riquesa d'una institució, però quan es pren una decisió el que has de fer és ser el suficientment dúctil com per fer teu

el que decideix la majoria i defensar-ho, però abans és bo que hi hagi debat.

Per tant, llavors hi havia un debat en el si del Consell, això és obvi, i jo mantenía postures discrepants.

Quan això es va fer públic, i un periodista amb noms i cognoms, em va trucar, primer al president i després a mi i em diu: "Jo sé el que va passar a la reunió del Consell i demà ho publicaré", és quan jo decideixo fer pública la meua decisió de dimitir. Que el moment va ser inoportú...? Segur, perquè quan es presentava la ciutat esportiva, no era el millor moment, el que passa és que la data no la vaig escollir jo. La meua intenció era fer-ho a final de temporada.

Al cap d'un temps va tornar. Què va canviar en tant poc temps perquè pogués tornar?

Que el president em va dir que era l'any del Centenari i

que Planeta com a primer accionista havia d'estar representat en el Consell, que era l'any de l'unitat i que a més estava disposat a replantejar-se alguns dels temes en què no estàvem d'acord i jo també vaig creure que era un any per demostrar que per damunt de tots està l'Espanyol que és el que ens uneix a tots.

Després de tots aquest "incidents" i de la seva tornada, està satisfet de com s'està portant a terme tot el que es va pactar en el seu moment?

Jo no voldria enganyar a ningú i ara mateix estem en un moment "d'impass".

Les coses, en les grans institucions i l'Espanyol és una institució centenària, no es fan d'un dia per l'altre, i jo tampoc vull que sigui arribar i què es faci tot com jo vull,

Entrevista a Josep Creuheras

sinó que com deia abans ha d'haver-hi un diàleg, un intercanvi d'opinions i un consens.

Jo m'he tornat a incorporar, n'estem parlant, ara... com acabarà i quin model de club serà l'Espanyol, ara tampoc ho sabem.

El que sí que puc dir és que ara, certament, es gestiona el club com es feia fa un any. No ha canviat.

La ja famosa professionalització. En què consisteix?

A mi, m'agrada que en els projectes hi hagi atribucions i responsabilitats. El futbol no pot perdre mai aquest tarannà que té de cor, el club ha de ser dels socis.

Quan a un Consell d'Administració hi ha discrepàncies, s'enriqueix el Club

Jo estic convençut que el club ha de tenir unes grans arrels socials, però que s'ha de gestionar com una empresa, és a dir, el futbol avui és un món molt competitiu i per tenir resultats esportius tu has de poder fixar i per poder fixar necessites calers i per tant tot l'aspecte empresarial de creació d'ingressos és el que suporta després l'activitat esportiva.

Quan jo vaig entrar a l'Espanyol, fa cinc anys, el 70% dels ingressos eren quotes de socis i taquilles, avui aquesta partida no representa ni el 15%. Aquest és el gran canvi.

Avui a l'Espanyol la gestió es porta amb molt voluntarisme, però amb poca delimitació de funcions, encara es porten moltes coses directament des del Consell i jo crec que això no ha de ser així. Els consellers no hem de portar el dia a dia del club, nosaltres hem de marcar l'estratègia, hem de decidir cap on volem anar, com hi volem anar i quants de diners destinem als projectes, però després han d'haver-hi especialistes que executin tot això.

Algunes vegades això s'ha interpretat com que nosaltres ens volem fer amb el domini del club i que som el *capitalisme feroz*, que arriba al futbol i res més lluny de la realitat. Nosaltres no compartim un model de club on hi hagi un sol propietari, el que nosaltres proposem és un Espanyol en un accionariat molt atomitzat i en un accionista de referència i això ja ho som amb el 25% de les accions. Si la nostra intenció fos ser propietaris del club, ho tindríem molt fàcil, els diners que ens hem gastat en fitxar jugadors els podíem haver posat al club via una ampliació de capital i ja estaria tot resol, però això no és el que nosaltres volem.

Per tant, la famosa professionalització del club no és llevar-li cap tipus de sentiment al futbol, sinó que consisteix en una bona organització del club i unes delimitacions de funcions que ara mateix no hi són.

Alguna vegada els ha passat pel cap vendre les accions?

No, en cap moment.

Vostès han parlat alguna vegada d'una ampliació de capital i sortida a borsa...

Avui dia no es pot parlar d'una sortida a borsa perquè la llei no ho permet. Jo crec que pel volum que té l'Espanyol i el futbol en general, s'ha de tenir una estructura financera més sòlida. Per a mi l'Espanyol està insuficientment capitalitzat. T'ho diré d'una altra manera, avui el capital social de l'Espanyol és d'uns 1200 milions de pessetes aproximadament i un jugador del primer equip sol ja val aquesta quantitat.

Per tant, crec que el capital social de l'Espanyol és baix i que amb una estructura financera més sòlida tot seria més fàcil.

Quan el Sr. José Manuel Lara va deixar la vicepresidència, va dir que no estava disposat a deixar tantes hores de treball per un model de club que no aspira a res. Que ell estava disposat a treballar per un club que tingués ambicions i optés a fites importants. És possible un Espanyol amb opcions d'entrar a Europa i guanyar títols?

Possible segur. Però no és que ho digui jo, és que l'Espanyol ho ha demostrat, és una realitat objectiva.

L'Espanyol va demostrar el dia del Centenari que en un acte que s'hi ha de posar el cor la gent hi va, omple l'estadi, ho viu i s'emociona. Per tant, nosaltres, els que estem al davant, hem de demostrar que som capaços de traduir aquest espanyolisme en una cosa positiva. L'espanyolisme avui està viu, més viu que mai, això s'ha demostrat, la gent ha donat un pas endavant.

Ara el que hem de fer nosaltres és traduir tot això, a saber fer les coses bé, i sinó serà un fracàs, principalment, nostre.

Tampoc vull enganyar a ningú, nosaltres no tenim la capacitat de generar el mateix que el R. Madrid o el Barcelona, però amb el grup següent amb el València, At. Madrid...? Sí, no hi ha cap dubte.

Aquest projecte ha de passar per fidelitzar la massa social. Com es pot aconseguir?

Nosaltres fem una campanya de simpatitzants i amb un mes aconseguim 14.000 persones. Fixeu-vos que només hi ha sis o set clubs que tinguin 14.080 socis i nosaltres els aconseguim en un mes. I llavors teníem 18.000 socis

Entrevista a Josep Creuheras

i 14.000 simpatitzants, el que passa és que després hi ha una gran feinada, s'ha de saber continuar amb això. Si aquesta idea es deixa i no es fa res més l'any següent són 8.000 i al segon 6.000, al tercer 3.000, i al final no hi va ningú. El que s'ha de fer és dir: molt bé ara com els fidelitzo...? Doncs, amb les moltes tècniques que hi ha per a això. Però tornem al de sempre, ha d'haver-hi una persona responsable i especialitzada amb el tema, que se'n

preocupi, ho treballi i se li puguin demanar responsabilitats.

Deu ser el Centenari, el llançament del creixement social de l'Espanyol?

Jo crec que ja ho està sent. El que passa és que, l'èxit que va suposar la cerimònia del Centenari l'hem de saber canalitzar. No es pot viure de records. Ja ha passat el Centenari...? No! Hi ha d'haver una persona, professional, que faci continuar tot això que fem perquè aquestes 50.000 persones continuïn vinculades a l'Espanyol...

L'Espanyol ha de ser un sentiment, gestionat com una empresa

Què els oferim...? Això és el que jo reclamo, aquí ha d'haver-hi una persona amb noms i cognoms a qui se li puguin demanar responsabilitats.

Jo ja sé que sóc molt pesat amb els meus plantejaments, però és que hi crec molt.

Hem parlat molt de com creu vostè que ha de ser el futur de l'Espanyol, quina importància té la Fundació en aquest futur i creu que s'estan aconseguint els objectius que s'havien marcat?

No només no s'han aconseguit els objectius que ens havíem marcat, sinó que jo crec, que la Fundació és un

dels grans temes que tenim pendents. Tornaria als mateixos plantejaments recurrents, és a dir, no ni ha prou a aconseguir que el Sr. Samaranch sigui el president d'honor, que totes les institucions catalanes s'invocin... Després de tot això, com no hi tinguis gent que hi posi el coll, que pensi, que faci coses, no funciona.

Per tant, no seré jo qui digui res a favor o en contra, la realitat objectiva és el que és avui la Fundació.

Ja per acabar, Sr. Creuheras, pocs dies abans de presentar la seva dimissió en un programa de televisió va haver-hi un debat entre vostè i un directiu d'un altre club, mal educat ell, no ho pot evitar, a una de les moltes provocacions que el "personatge" li va llançar, vostè va contestar que en pocs anys l'Espanyol seria un club que aspiraria a guanyar títols. Pot garantir que això serà així o va contestar només amb el cor?

Jo diferencio molt el que són les meves opinions personals, del que és la meva responsabilitat com a directiu de l'Espanyol.

Si es produeix en un bar i jo sento, només, Josep Creuheras, allò acaba molt diferent a com va acabar. La veritat és que aquella nit em va costar molt dormir, perquè a mi el cos em demanava una altra cosa, però representava a l'Espanyol i m'havia de comportar.

Però, quan li vaig contestar el que vosaltres em pregunteu, em vaig permetre la llicència de contestar més amb el cor que amb el cap. En aquell moment li vaig dir el que jo desitjava per a l'Espanyol. El que sí és cert que, com deia abans, estic convençut que l'Espanyol, ha de ser un equip amb aspiracions. Ara mateix l'Espanyol té dues generacions futures de futbolistes amb gran projecció. Ara, si cada vegada que tenim un jugador amb futur l'hem de vendre per anivellar el pressupost, malament anem. Però que jo crec que l'Espanyol pot ser un equip del segon grup capdavanter i pensar, algun any, a ser el Depor d'aquesta temporada. Segur. Què té el Deportivo que no tinguem nosaltres! Una ciutat...? A Barcelona hi caben dos i tres equips de futbol. Seguidors...? Nosaltres en tenim més! Possibilitats...? Nosaltres en tenim més! I ho dic amb molt de respecte cap al Depor, però és que l'Espanyol té més possibilitats.

Per tant, jo li vaig contestar, al debat televisiu, amb el cor, però amb el convenciment que és possible. L'objectiu de l'Espanyol ha de ser, sota el meu punt de vista, lluita tots els anys per jugar una competició europea.

JERONI CASTELL
JOSÉ LLOPIS

Entrevista a la nostra pubilla

ANABEL CORTIELLA GARRIGA

Anabel Cortiella Garriga va nèixer a Tortosa el 26 de juny de 1981 i va ser la pubilla de la Penya Blanc-i-Blava les passades festes quinquennals.

Anabel, què fas actualment?

Estudio la carrera d'Educació Primària.

Quins plans tens per al futur?

Exercir la carrera que estic estudiant.

Com et defineixes?

Com una persona sincera i realista.

A què dediques el temps lliure?

A sortir i passar-ho molt bé amb els meus amics.

Per què vas representar la nostra entitat?

Perquè el meu cosí és de la Junta de la Penya.

Quin va ser per a tu l'acte més emotiu o que esperaves

amb més il·lusió de les festes majors?

La nit del pregó.

Què et diuen a tu els colors blanc i blau?

Una de les banderes més representatives de Catalunya.

Com definiries el nostre club RCE Espanyol?

Com un club històric de Catalunya.

Ja per acabar et voldríem fer un test ràpid:

Un número: **El 6**

Un color: **El vermell**

Un arbre: **La palmera**

Un animal: **Un gosset**

Un objecte: **Un anell**

Un sentiment: **L'amistat**

Un llibre: **Ves on et porti el cor de Susana Tamaro**

Una cançó: **Boig per tu de Sau**

Un jugador de futbol: **Quique de Lucas**

Una cosa que li sobra al món: **L'odi**

Una que li falta: **Pau**

Moltes gràcies, Anabel, i per acabar escriu-nos una petita dedicatòria per als nostres socis.

Per a tots els socis de la
Penya Blanc i Blava!

Arteaga: Para mi es un orgullo ser el capitán del Centenario

En este anuario dedicado, en gran parte, al Centenario del Espanyol, no podían faltar unas preguntas al capitán del equipo y uno de los jugadores con más temporadas en el club. Moisés García "Arteaga" llegó al Espanyol con el equipo recién descendido a segunda división. Desde el primer momento se hizo con un puesto en el equipo y con el paso del tiempo se ha convertido en un peso pesado del vestuario.

P.- Que representa para ti ser el capitán del equipo, en el año del Centenario?

R.- Para mí es muy importante y ante todo es un orgullo y me siento muy afortunado de que haya coincidido esta capitania con este año tan especial para el club.

P.- Tras tantos años en la casa, con qué momento te quedas de todas tus vivencias en el club?

R.- Pues quizás con el ascenso a primera contra el Cádiz en Sarrià, que el campo estaba a rebosar, creo que ha sido el momento más bonito que he vivido, aunque también fue muy especial la última clasificación para la UEFA.

P.- Crees acertada la apuesta por la cantera que está llevando el club?

R.- Sí claro, el Español siempre ha destacado por su cantera y siempre se ha contado con ellos, y quizás este año es el que hay más cantera con el primer equipo pues cuentan con el respaldo del entrenador.

P.- Te ves en el Español hasta el final de tu carrera deportiva?

R.- Pues sí y cada vez más cerca, es normal, van pasando los años y sigo aquí y siempre he estado muy a gusto en el club y me gustaría finalizar aquí mi carrera, aunque esto como es evidente no depende de mí.

P.- El año del centenario debería ser el año de la UEFA?

R.- Debería, pues todos tenemos mucha ilusión en que así sea, pero es muy difícil, pues esta temporada hay mucha igualdad, hay poca diferencia de puntos entre todos los equipos y eso hace que cada partido sea una final, pero haremos todo lo posible.

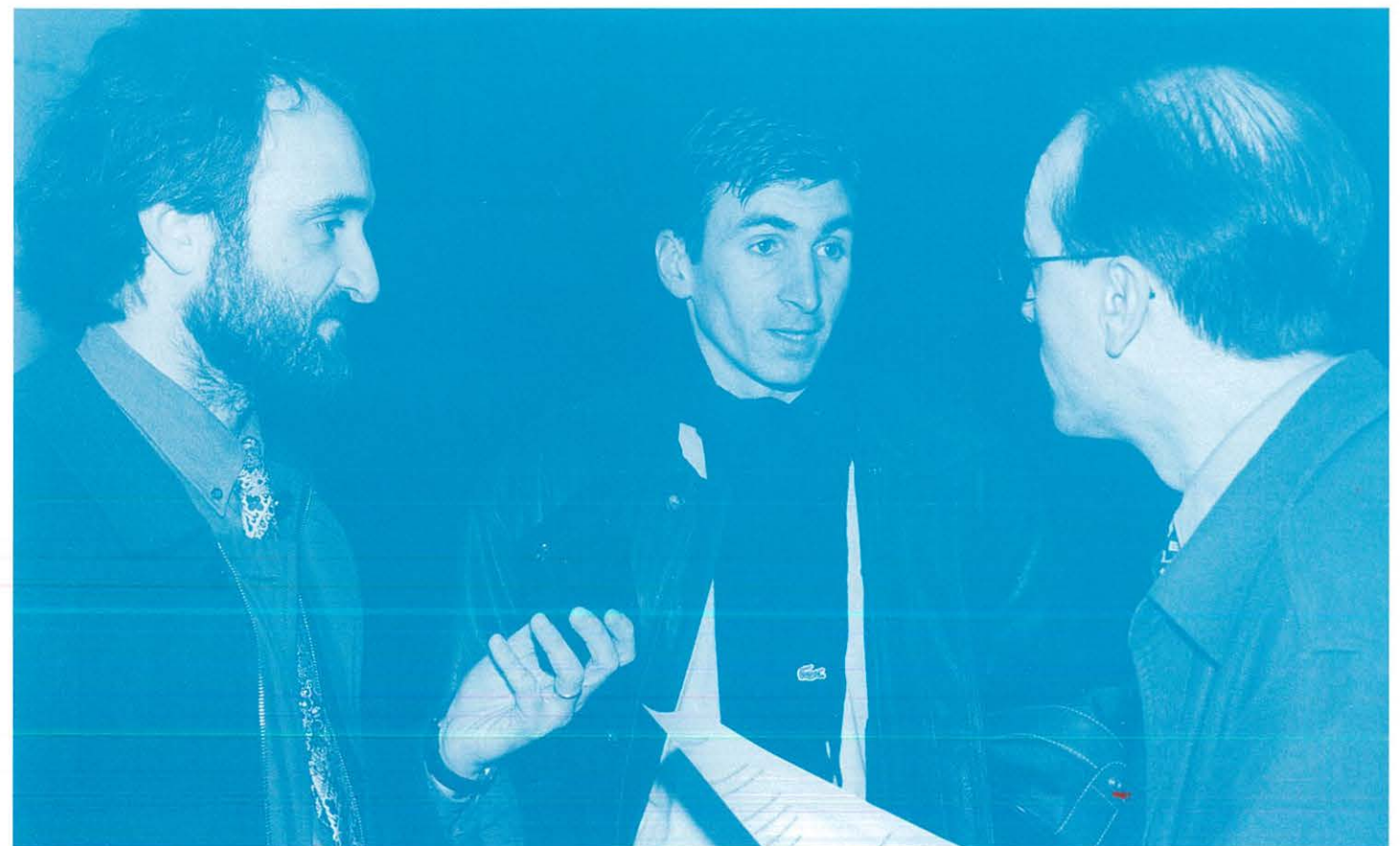
P.- Que opinas de la afición del Espanyol?

R.- Sigue igual que siempre, animando a su equipo, pitando cuando se enfada y aplaudiendo cuando su equipo juega bien, pero siempre ha dado muestras de ser una gran afición.

Esperamos que se cumpla tu deseo y que estés muchas temporadas más con nosotros. El Espanyol necesita de jugadores de tu calidad.

JERONI CASTELL

JOSÉ LLOPIS

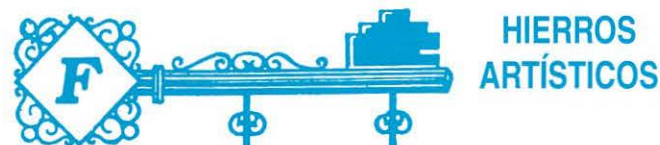
Perruqueria Unisex
FORMA'S
MANOLI

Obert de dilluns a dissabte
de 4 a 8 de la tarda

Murada de Dalt, 58 - Tel. 977 72 09 98
43550 ULLDECONA

**MOTOS
VIDAL**

C/ Clavé, 37 - Tel. 977 72 05 23
ULLDECONA

**HIERROS
ARTÍSTICOS**

Amadeo Fernández

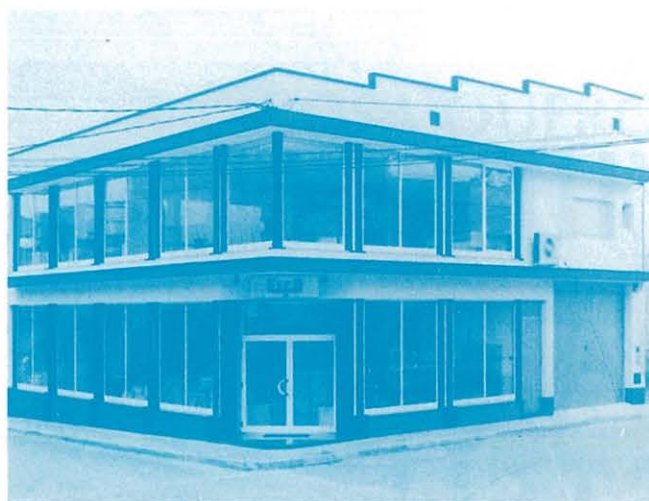
Fábrica: Vidal i Barraquer, 72 - Tel./Fax 977 72 12 20
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Petrocat

Distribució LABERNIA I FILLS SCC

Major, 106 - Tel. 977 72 00 81
43550 ULLDECONA

C/ Vidal i Barraquer, 21
Tel. 977 72 03 07 - Fax 977 57 32 40
43550 ULLDECONA (Tarragona)

INSTAL·LACIONS

LLUM - CALEFACCIÓ - AIGUA - GAS
MUNTATGES INDUSTRIALS - BANYS I COMPLEMENTS

Tamudo: Sentí mucho no estar el día de la inauguración del Centenario

Raul Tamudo debutó en el primer equipo del Espanyol con Paco Flores, después fue cedido al Alavés y Lleida y con la llegada de Brindisi se afianzó en la titularidad.

P.- Has marcado muchos goles decisivos con el primer equipo, con cuál te quedas y porqué?

R.- Pues el día de mi debut, en Alicante contra el Hércules, fue importantísimo para el equipo por lo que suponía, ese día se necesitaba una victoria y se consiguió, además fue casi en el minuto noventa y eso aún lo hace más inolvidable.

P.- Que representa para ti la figura de Paco Flores?

R.- Es el entrenador que me dió la oportunidad estando en el filial y me dió los minutos que necesitaba para demostrar que podía jugar en primera división y le estoy muy agradecido.

P.- Está garantizado el futuro deportivo del Espanyol con la nueva hornada de gente joven?

R.- Sí, yo creo que con la política que está llevando a cabo el club están saliendo jugadores muy importantes y están capacitados para subir en cualquier momento al primer equipo y hacerlo igual de bien que nosotros.

P.- Crees factible alcanzar la internacionalidad absoluta?

R.- Está complicado, pero uno trabaja cada día para

hacerlo bien en su equipo, de momento estoy muy contento de estar con los SUB-21 y si después llega la internacionalidad absoluta pues sería estupendo.

P.- Sentiste no poder estar presente el día de la inauguración del Centenario?

R.- Pues sí, pues era una cosa histórica para el club y yo que soy de la casa y siento mucho estos colores me dió un poco de pena no poder estar, pero estaba con la selección, que también me necesitaba; pero ante todo me sentí muy orgulloso de que todo saliera tan bien y la afición disfrutara tanto.

P.- Que mensaje les darías a los jóvenes del fútbol base del Espanyol?

R.- Que se diviertan con lo que hacen, que trabajen y si tienen calidad y siguen esforzándose la oportunidad acabará por llegar pues están en el club idóneo, pues aquí se confía mucho en la cantera.

Tu eres un ejemplo muy claro de que el esfuerzo y el trabajo son fundamentales para triunfar. Los chavales de la cantera tienen, en ti, un espejo donde mirarse. Mucha suerte Raúl.

JERONI CASTELL

JOSÉ LLOPIS

ENTREVISTA AMB MANUEL VIDAL MARCOVAL, SOCI DE LA PENYA BLANC-I-BLAVA

Manolo Vidal és un dels referents de l'espanyolisme a Ulldecona. Si pregunteu a alguna persona de la nostra vila el nom de tres espanyolistes, segur que tots l'anomenaran a ell.

Quan es va fundar la Gran Penya Espanyolista Baix Ebre-Montsià, ja va formar part de la junta fundacional i després va repetir quan vàrem fundar la d'Ulldecona. És quasi obligat parlar amb ell de l'Espanyol i tot el que l'envolta.

Des de quan és soci de la Penya? És soci del RCD Espanyol? Des de quan? Ocupa algun càrrec a la Penya?

Sóc soci de la Penya des de la seva fundació i a més sóc soci simpatitzant del RCD Espanyol.

Quines de les activitats que ha realitzat la Penya considera vostè més interessants?

Interessants, per a mi, ho han estat totes, però les que destacaria més són les que s'han portat a terme en les jornades culturals ja que sempre s'han portat persones de primera línia dins del món futbolístic del RCD Espanyol. Una altra activitat que destacaria sense cap dubte seria la recollida de joguets.

Quins aspectes creu que es podrien millorar a la Penya o quines activitats que encara no s'han realitzat li agradaria que es portessin a terme?

Estudiar la manera de crear dintre de la penya un equip de futbol base per fomentar futures promeses.

Quina opinió li mereix l'actual situació del RCD Espanyol?

No estic d'acord amb la manera que s'ha destituït el Sr. Brindisi. Per a mi no se li va donar el temps suficient per portar a terme l'aposta de futur amb jugadors de la pedrera.

MANEL VIDAL MARTORELL

JUAN PABLO PASCUAL

H
★

Restaurant - Hotel
BON LLOC

Tels. 977 72 02 09 - 977 57 30 16
43550 ULLDECONA

ENTREVISTA AMB JOAN BRUNET, SOCI DE LA PENYA BLANC-I-BLAVA

Joan Brunet és un dels socis que més col·labora amb la nostra Penya. Són molt pocs els actes en què ell no hagi estat present. A més la seva filla Emma va ser la primera pubilla de la penya.

Joan és un perico convençut i que presumeix de ser-ho.

Des de quan és soci de la Penya? És soci del RCD Espanyol? Des de quan? Ocupa algun càrrec a la Penya?

Des de l'inici formo part de la Junta, encara que no tinc cap càrrec especial.

Quines de les activitats que ha realitzat la Penya considera vostè més interessants?

Crec que totes han estat interessants i diverses. Les esportives portant als veterans de l'Espanyol, encara que particularment per la importància i categoria dels ponents em quedaria amb les conferències, que ens expliquen, des de la seva perspectiva, el que és l'entitat espanyolista.

Menció especial mereix la recollida anual de joguets, per als menys afavorits, juntament amb la Creu Roja.

Quins aspectes creu que es podrien millorar a la Penya o quines activitats que encara no s'han realitzat li agradaria que es portessin a terme?

Aspectes per millorar la Penya, crec sincerament que el més interessant seria augmentar el nombre de socis i que reforçaren amb la seva presència tots els actes i activitats que es realitzen.

Quina opinió li mereix l'actual situació del RCD Espanyol?

Delicada, molt delicada, tant en el que és esportiu com en l'econòmic.

MANEL VIDAL MARTORELL

JUAN PABLO PASCUAL

Av. Ramon Salomon, 9
Tel. 977 72 00 44 - Fax 977 57 30 69
ULLDECONA

Entrevista a D. Javier Sáez

D'en Javier Sáez a la Peña d'Ulldecona tenim molt bon record. Fou el protagonista del primer col·loqui que organitzàrem i que vam titular «Present i futur de l'Espanyol», llavors ocupava el càrrec de director d'imatge i comunicació del club, després va passar a ocupar la Direcció General de la Fundació i més endavant... Qui sap? És, per tant, un home molt important dintre de l'actual Espanyol.

Però nosaltres, avui, no el volem entrevistar per tot això, encara que alguna cosa sí que li preguntarem sobre el tema, sinó que volem que ens parli del seu avi, Francisco Sáez, que fou un dels grans presidents que ha tingut l'Espanyol, i que va coincidir la seva presidència amb el 50 aniversari de la fundació del club. En un anuari dedicat al Centenari de l'Espanyol, hem de parlar de Francisco Sáez.

Durant quants anys fou president el seu avi, senyor Sáez?

Durant 11 anys, el període entre 1947 i 1958.

Per raons d'edat nosaltres no coneixem gran cosa de l'etapa del seu avi. Per tant, ens ho haurà d'explicar vostè si durant el 50 aniversari de l'Espanyol es va realitzar algun tipus de celebració?

Jo diria que sí, tot i que resulta curiós el fet que es van ajornar els actes fins al 1953; això costa un poc d'enten-

realitzar el fitxatge de Pepe Mauri), crec que la fita més destacada que se'ls pot atribuir fou dotar l'Espanyol del que va ser el seu major patrimoni, l'Estadi de Sarrià.

També cal destacar la seva visió de futur, en preveure la repercussió que adquiriria el futbol en l'àmbit social, i procedir a l'ampliació de la capacitat de l'Estadi, tenint en compte que en aquells moments no es podia comptar amb els ingressos atípics que hi ha a l'actualitat i els principals ingressos eren el soci abonat i les taquilles.

Pot semblar divertit, però el meu avi per aquells temps ja parlava de dotar Sarrià amb 80.000 places de capacitat.

També es va dotar el club amb un equip molt important i competitiu, recordem l'època d'Scopelli i jugadors com Julián Arcas, que encara ara té el títol de segon màxim goleador de la història del club, després de Rafa Marañón.

Per aquella època també van començar a realitzar-se les primeres gires internacionals, com a Cuba o Amèrica, que ara poden semblar normals, però que en aquells moments resultava un fet destacadíssim, i com hem comentat anteriorment començaven a adonar-se de l'impacte que podia produir el món del futbol dintre de la societat.

A l'època del seu avi es va adquirir Sarrià, vostè va viure molt directament el tema de la venda de Sarrià i el trasllat a l'Estadi Olímpic; tot i que sembla que no hi havia cap altra opció, sentimentalment que va sentir amb tot aquest tema, com a nét del president que va realitzar la compra de Sarrià?

Entrevista a D. Javier Sáez

La vida té a vegades jugades molt tristes, Sarrià va ser dinamitat un 20 de setembre, data del meu aniversari; indiscutiblement no tan sols per a mi, sinó per a tota la gent amb sentiment espanyolista, perquè l'espanyolisme és un sentiment, fou un moment molt dur.

Jo no entenc el món del futbol sense l'Espanyol i no entenia l'Espanyol sense Sarrià, però sota la presidència del senyor Perelló i després de Daniel Sánchez Llibre es va plantejar una gran realitat, «no era Sarrià SÍ o Sarrià NO, era Espanyol SÍ o Espanyol NO», ara bé per al sentiment espanyolista Sarrià és una cosa que queda al cor, però ni Sarrià fou el primer camp de l'Espanyol ni serà

El dia de la cerimònia inaugural va ser molt difícil per a mi, perquè recordava el meu pare i el meu avi

l'últim, la història s'escriu moment a moment i a partir d'ara s'ha de mirar cap al futur, ja que l'Espanyol és un gran club, perquè sinó, no seríem centenaris.

En algun moment de la preparació o durant la cerimònia inaugural del Centenari ha pensat que suposaria per al seu avi viure aquest moment?

El meu avi era molt pragmàtic i treballador, però també molt sentimental; per a mi fou un dia molt difícil, faltava el meu avi, el meu pare que va morir quan tenia 35 anys i era el soci tres-cents i escaig d'aquella època, però vaig tenir la sort de comptar amb la meua família, va ser un moment molt emocionant, i tant per a mi com per a tota la família espanyolista fou una gran cerimònia.

A la introducció diem que, a més de parlar del seu avi, també ho volíem fer amb el director general de la Fundació. Quina ha estat la resposta de la massa social cap a la Fundació?

L'Espanyol va crear fa dos anys dues eines de treball, una societat anònima esportiva, amb un director general que és Fernando Molinos i una societat mercantil, anomenada RCD Espanyol Desenvolupament i Gestió, de la qual sóc director general, que s'encarrega del món dels ingressos atípics del club. L'Espanyol amb aquest tema ha fet un pas cap endavant molt important perquè a part dels ingressos dels socis, taquilles i parcel·la televisiva, el club ingressa una quantitat important de diners, al voltant de 500 milions, i diguem que estic relativament content ja que sempre s'aspira a més, però indiscutiblement és una eina de treball molt positiva.

També en aquell moment es va crear la Fundació Privada del RCD Espanyol, i no és que estigui descontent fins ara, però crec que la resposta del soci de manera privada i particular vindrà quan la gent vegi en funcionament la Ciutat Esportiva, és molt diferent veure uns terrenys que s'estan condicionant, que veure quan comencin a jugar els nens, etc.

Després la Fundació té una altra funció molt important que és el tema de les subvencions de la Generalitat i Institucions Públiques, i en l'actualitat s'està treballant de forma molt seriosa en aquest sentit.

Vostè també està al capdavant de la DGSL que és la que gestiona els ingressos atípics, el merchandising, etc. Quan va estar a Ulldecona ens va dir que volien potenciar la venda del producte de l'Espanyol que fins aleshores no era gaire bona. Quina evolució han tingut les vendes?

Una de les coses importants que s'ha fet és la botiga dintre de l'estadi, un altra són els «còrners» en punts tan emblemàtics com el Corte Inglés; fins fa molt poc no hi havia producte de l'Espanyol i ara encara hem de perfeccionar molt més, ara ja no n'hi ha prou amb els productes típics, la samarreta, el pin i la bufanda, etc. Hem entrat en una dinàmica diferent, per exemple acabem de posar a la venda el vídeo de la Cerimònia del Centenari, però està clar que hem de fer molt més, però aquest és el camí.

Es preveu que amb el Centenari hi hagi un fort increment de vendes?

Indiscutiblement; la samarreta del Centenari ha tingut una resposta importantíssima per part del soci i simpatitzant, però no hem d'oblidar que som un club de fut-

Nosaltres l'any del Centenari, hem canviat de patrocinador, hem confeccionat una primera equipació tradicional, una segona equipació de color blau amb uns quadres, amb un disseny molt més agressiu i que ha tingut molt d'èxit; llavors si necessitàvem vendre la tercera equipació aquesta havia de ser molt diferent de les altres, perquè, si no, no es vendria.

El disseny és agressiu i novedós, encara que és molt difícil que agradi a tot el món, però el nivell d'acceptació ha estat elevadíssim i s'estan venent moltes samarretes.

Quina fórmula està portant a terme el club per aconseguir la fidelització del soci?

És un tema molt delicat. Trobar un punt en què el simpatitzant esdevingui soci és difícil; s'han dut a terme diverses fórmules, carnets més econòmics, etc., però la

bol i també hi ha la participació en un campionat i guanyar, quan es guanya tot és molt més fàcil.

La cerimònia va generar una sortida espectacular en la venda de productes, però a partir d'allí el gran motor és

L'èxit esportiu és fonamental per aconseguir la fidelització del nostre simpatitzant

el mateix equip i el triomf, indiscutiblement si la parcel·la esportiva funciona tot va sobre rodes.

A la samarreta del Centenari s'ha realitzat un disseny atrevit i diferent, estaven segurs de la resposta de la massa social?

parcel·la esportiva és molt important, nosaltres hem de tenir una època contínua de bons resultats per enganxar la gent i després tenir una continuïtat.

Però s'ha de realitzar una tasca importantíssima amb la joventut, això és fonamental, accions com potenciar la minigrada, etc., són vitals, a més ens trobem davant una nova dinàmica al món del futbol que és «pagar per veure» i has de saber lluitar contra aquesta competència; aquest factor s'ha d'estudiar a fons i potser es discuteixen diverses alternatives com l'abaratiment dels carnets, crear carnets familiars o col·lectius, promocions a empreses, etc.

Hem de crear aquest paquet necessari per atreure la gent al camp, com va ocórrer el dia de la inauguració del Centenari, i aquest és un tema que el Consell està estudiant molt seriosament.

JERONI CASTELL
JOSÉ LLOPIS

ARA QUE TINC CENT ANYS

Ahir vaig veure un camp ple fins dalt,
la flama olímpica va tornar a il·luminar els nostres caps,
vaig sentir cinquanta mil veus cridant unides,
aquest és un club gran, aquest és un club senyor.

Avui sembla que hem trobat el nostre camí,
que hem sortit de l'ombra del germà gran,
ara ja sabem per on hem de seguir,
gràcies als més joves i a jugar arriscant.

La il·lusió d'uns universitaris s'havia acomplert,
els nostres colors es van deixar veure per tot el cel,
vam acabar de conquerir la muntanya, que no fa gaire ens va acollir,
aquesta casa està viva, el futur és més blanc i blau que ahir.

El fet, fet està, és una cosa que no ens prendrà ningú,
em sento orgullós de formar part d'un gran club,
ja podeu anar parlant, prefereixo ser humil, però senyor,
que anar pel món de superb i traïdor.

Demà els nostres nens ens ompliran d'il·lusió,
Sergio, Tamudo, De Lucas, són els millors,
fets a casa nostra, ells senten els colors,
lluiten per la victòria, saben quin és el seu lloc.

Podeu estar d'acord o potser no,
però a mi no m'importa i no em fa cap por,
amb el cap ben alt, aturar-me i cridar ben fort:
Visca Catalunya i visca l'Espanyol!

ULLDECONA, 4 de gener de 2000

per FRANCESC SERRA

Felicitats per aquest cent i per cent anys més.

Monogràfic: Seguim amb la mateixa il·lusió

...I aquest segon número de la revista ens torna a donar peu per fer un petit recordatori dels bons moments que hem compartit durant els actes que ha organitzat la nostra Penya durant el pas-sat 1999.

Al mes de febrer va sortir a la llum el primer número de la revista que ara mateix teniu a les

mans, aquest fet es va celebrar amb una presentació emotiva, durant la qual es va fer esment als esforços i il·lusions abocats per a la seva publicació.

Com sempre, ens van fer costat dirigents del RCD Espanyol com són Jaume Martínez, Tere López,

Anna M. Fusté. També l'alcalde de la nostra vila, Lluç Raga, va voler ser-hi present.

Sense deixar febrer, la Penya va organitzar una sortida a Vila-real per tal d'assistir al partit de lliga oficial entre el RCD Espanyol i el Vila-real. La convocatòria va aplegar 30 persones entre socis i simpatitzants, que van

donar suport i animar en tot moment els colors del nostre club.

Us imagineu la satisfacció que es pot sentir quan un somni es fa realitat?

Doncs, nosaltres ho varem experimentar, quan des de Barcelona, rebíem la trucada que ens confirmava la visita de Brindisi i el seu ajudant a Ulldecona, programada per al mes de juny. Impacients vàrem esperar el moment.

Fixeu-vos quina satisfacció en un principi, l'acte s'havia de celebrar al Saló de Plens de l'Ajuntament, però desguida ens vàrem adonar que aquest espai es va quedar petit per donar cabuda a la gran quantitat d'assistents a l'acte, i el van haver de traslladar a la Casa de Cultura, la qual cosa superava així les nostres previsions.

L'acte comença amb la presentació de l'entrenador Brindisi, i tot seguit el seu parlament. Un cop acabat aquest, s'obrí el torn de preguntes. Tothom volia esbrinar i destapar "secrets" per a la següent temporada (la del 1999-2000). I d'entre totes les qüestions, especialment

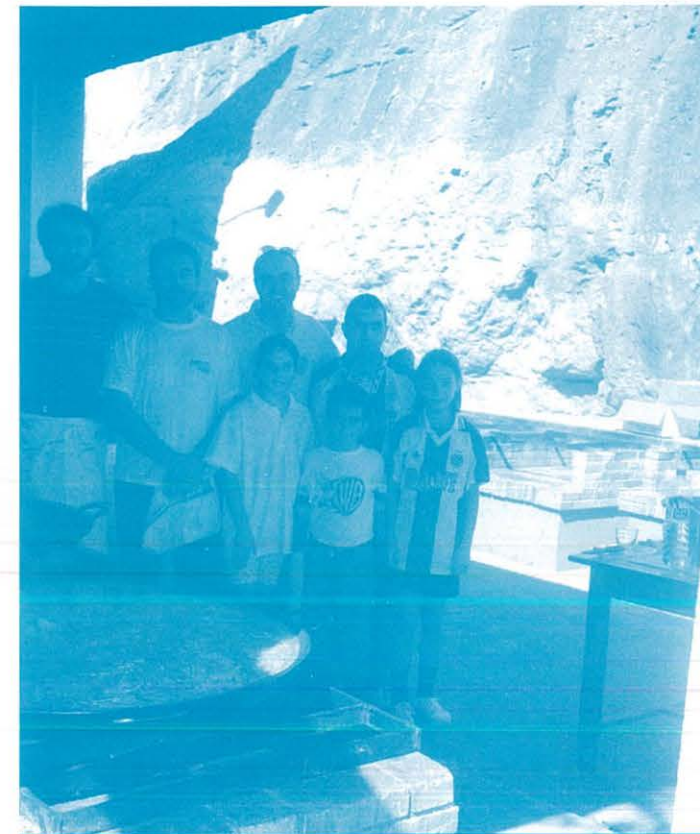
una, va quedar molt clara: l'aposta de Brindisi pels jugadors del planter tal i com hem pogut constatar.

I la Penya que no està mai de braços plegats, al juliol, va participar en un triangular de futbol-sala a Benicarló, convidats per la Penya de la Reial Societat. Hi van participar la Penya Barcelonista (dos equips de Benicarló), la Penya de la Reial Societat i la nostra Penya. En vàrem quedar satisfets i contents de la nostra participació i classificació, ja que vàrem ser sotscampions. Ens queda un record de tot això i del "vermut" al qual ens van convidar en les fotografies que més tard ens vàrem fer tots plegats.

Monogràfic: Seguim amb la mateixa il·lusió

I ja estem a setembre, mes de festes i aquest cop de festa grossa! Quinquennals. Nosaltres, seguint la tradició i la voluntat de participar en els actes que es celebren al nostre poble, vàrem presentar la nostra pubilla, que

enguany tan bé ens va representar Anabel Cuartiella. A més a més, també vàrem participar amb la nostra carrossa, el dia de la desfilada.

Després de les festes, ens varen tornar la visita que vàrem fer a Benicarló, els amics de la Penya de la Reial Societat, varem disputar un partit i posteriorment ho vàrem arrodonir amb una paella a l'ermita. Ens vàrem aplegar unes 70 persones i ho vàrem passar molt bé.

I ja quasi acabant l'any, els esforços es varen encaminar en la ja tradicional recollida de joguines. Però, com sempre, el desig que ens mou és anar a més i enguany la cosa no es va acabar aquí. Es va pensar que seria divertit i atractiu, i a més a més molt positiu de cara a la consecució de major recollida de joguines, organitzar un partit de futbol entre un combinat de jugadors, per una banda, de la Creu Roja i la nostra Penya, i de l'altra, jugadors de les diferents entitats del nostre poble i polítics.

I tal i com esperàvem, la resposta de la gent d'Ulldecona va ser gran (recordem que l'entrada per veure l'encontre era una joguina), i juntament amb el bon espectacle de futbol ofert per part dels jugadors d'ambdós combinats, ajudaren a gaudir d'un matí ple d'il·lusions. La recollida de joguines va continuar fent-se al Parc de Nadal. És per la vostra càlida acollida a la nostra demanda de participació, que us volem donar les gràcies des d'aquestes pàgines. Això ens encoratja a seguir treballant.

I amb aquest esperit seguirem també abocant il·lusions, esforços i ganes de treballar, i esperem poder contar-vos-ho un altre cop l'any que bé des d'aquesta mateixa revista. Volem que la Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona continuï viva.

Fins a l'any que bé socis i companys i simpatitzants de la Penya!!!

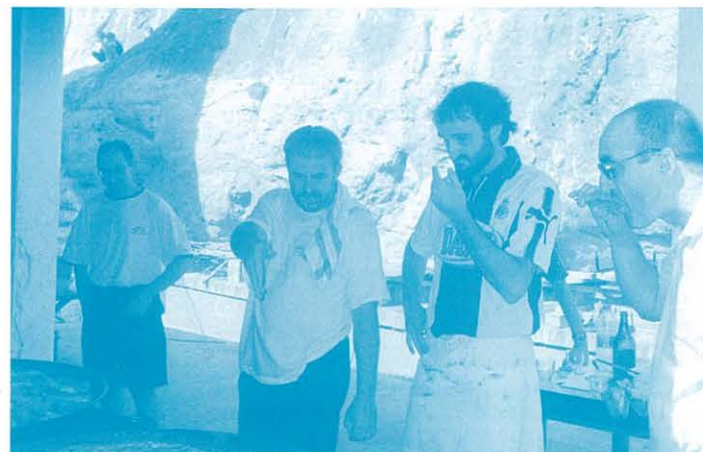
A reveure!!!

Album fotogràfic

Partit contra la Penya de la Reial Societat de Benicarló

A la diada de la penya, preparant la paella a l'ermita

Presentació del primer número de Lo Perico d'Ulldecona.

Òscar i José Luis, socis de la Penya, amb Arteaga a l'Estadi Olímpic

Album fotogràfic

Carrossa de la Penya a les festes quinquennals

Esperant el partit el dia del Vila-real.

Equip de la Penya Blanc-i-Blava i Creu Roja el dia del partit de la recollida de joguines

Brindisi i Jaume Martí amb components de la Penya